

YANLIŞLIKLA ZENGİN

“Sevmediğim ne varsa hepsi her an dibimde,” diye düşündü, “trafik, gürültü, kirli hava, dağınıklık, renksizlik ve diğer her şey...” Kapıyı arkasından kapatıp ceketini askıya asarken “Bu ceket bile, sıcak tutmadığı gibi rahat da değil, rengi bile belirsiz, boz bulanık bir şey,” diye geçirdi içinden. Kim almıştı ki sahi bu ceket? Son zamanlarda bunun gibi sorular aklına sıkça geliyordu, “Böyle bir eşyayı hangi akla hizmet alıp eve getirdim ki?” veya “Buzdolabını neden sevmediğim şeylerle doldurdum?” ve hatta “Neden şu an bu televizyon programını izliyorum, konusu da güzel değil, görüntüleri de?” gibi sorular... Bunları ne zaman düşünmeye başlasa cevabını bulmaya henüz yaklaşmış bile değilken sorunun zihninden yavaşça silinip gittiğini de fark etti. Hatta bu fark edişin de belleğinden bir sis gibi dağılışının hafifçe bilincine varmak üzereydi ki hareketleri yeniden otomatikleşerek onu banyoya yöneltti.

Böyle de yaşanır mı, bilinmez. Hiç onun yerinde olmadık, ne hissettiğini bilmiyoruz, biz zihnimize bir anda giren bir düşüncenin nereye varacağını merak ederken düşüncenin ucunu kaçırdığımızı hatırlamıyoruz. Gözlemci olarak dahil olduğumuz bu hayat, onun olağan günleri, ancak zihninin oynaşmaya başladığının farkındayız. Bunu biliyoruz ve sebebini merak etmeye başladık. Oynamaya başlayan zihnine dışarıdan birinin çomak sokuyor olma ihtimalini düşünmeye başlayacak mı acaba?

Gözlemlerimize göre bunu düşünmeye başlamasına biraz daha var. Banyodan sonraki alışkanlığı kahvesinin demlenmesini beklerken biriktirdiği bulmaca sayfalarından birini çözmek. Sudoku ve diğer alengirli alıştırıcıları çözemiyor, hiç çözememiş çünkü, sadece çengel bulmaca ve kare bulmacayı çözmeyi deniyor, onların da kim bilir yarısını belki çözebilirse... Son zamanlarda yine zihninin ucuyla kahvesinin hiçbir zaman istediği gibi demlenmediğini ve bulmacalarda sorulan ünlülerin hiçbirinden hazzetmediğini fark eder gibi oldu. Bugün değişik bir şey deneyeceğiz.

İşte, kahvesinin suyunu ekledi ve bulmacayı eline aldı. Eski gazeteler yığınınından seçilip çıkarılmış, ne zaman ayırıp da oraya bıraktığını hatırlamadığı iki orta sayfadan oluşan bir çarşaf. Çarşafın iç kısmında kalan iki sayfayı kaplayan geniş bir çengel bulmaca, en ortasında yine niye ünlü olduğunu bilmediği ama hayal meyal

hoşlanmadığını bildiği bir ünlünün vesikalık bir fotoğrafı. Gözü çengel bulmacanın şifreli harflerinden oluşan kelimelere takılıyor: iki kelime, ilki dört, ikincisi beş harfli, iki kelimedede ortak olan bir harf var. Bakalım bugün hafızası ve şansı yaver gidecek mi, ümidimizi kırmaya başladık çünkü gözlemediğimiz süre boyunca şifreyi çözse bile üzerine düşünmeden bulmacayı bırakıp kahvesini alarak oturma odasına geçiyor.

Derken, kırk beş dakika boyunca kahve makinesinin gani gani ısındığını fark etmeden hırsıyla ve merakla bulmacasını tamamlamak üzere olduğunu görüyoruz. Üstelik bu sefer şifreyi de neredeyse çözmüş: U_AN AR__K.

“Tek parça”, ilk harfi şifrenin ikinci harfine denk geliyor, yedi harfli: “YEKPARE.”

UYAN AR__K

“Saç taramaya yarayan basit alet”, ilk harfi şifrenin yedinci harfine denk geliyor, beş harfli: “TARAK”

UYAN ART_K

O da nesi, irkildi. Neredeyse başından beri bulmacanın şifreli cümlesi olarak bunun çıkacağından emindi, çünkü son iki haftadır çözdüğü tüm bulmacaların şifresi zaten bu çıkıyor. Çünkü biz bunun böyle olmasını istiyoruz. Çünkü uyanmak ve buradan çıkmak istiyoruz. Her gününün kapıdan girdiği anda başlayıp yatağa gittiği anda bittiğinin farkında değil, kapıdan içeri her gün trafikten, gürültüden, kalabalıktan bunalıp giriyor, sıkıcı bir iş günü akşamı geçirip zoraki bir şeyler yiyerek bir şeyler izliyor ve ertesi gün gitmek zorunda olduğu sıkıcı işine yetişebilmek için erkenden yatıp kendisini uyumaya zorluyor. Daha doğrusu her gün, bunları yaşadığını düşünüp buna inanıyor oysa biz biliyoruz ki büyük, beyaz bir binanın içinde kıpırdamadan yatıyoruz. Her yerimizden çıkan kablolar, borular, elektrolitler ve bize zerk edilen sıvılar, titreşimler, dalgalar arasında o, içimizdeki “ruh”, her gün kötü bir gün yaşıyor, biz, “bilinçaltı” ise derinden derine farkında olduğumuz gerçeği ona iletmeye çalışıyoruz. Aylardır yeni hiçbir şey yaşamadığını, her günü tekrar ettiğini, aynı televizyon programlarını izleyip aynı bulmacaları çözdüğünü fark edemiyor. Biz işlenen ve iletilen bilgiyiz, o ise bu bilgiyi yorumlayan, alan ve veren. Bizim onun yerine geçmemiz mümkün değil, o ise bizim zaten farkımızda değil.

Derin Uyku Anonim Şirketi. İçinde bulunduğumuz beyaz büyük bina, bu şirkete ait, biz bunun da farkındayız, çoktan beridir. Çünkü buraya kendi ayaklarımızla geldik.

Çünkü intihar etmeye cesaretimiz yoktu. Çünkü öyle berbat bir zamanda yaşıyorduk ki, kişilerin acısız ve kimi inançlara göre “günahsız” bir intihar edebilmesi için bir şirketin kurulmasına ihtiyaç olan bir dönemden geçiyorduk ve kimi girişimciler bu ihtiyacı görüp karşılığını da yaratmışlardı. Hayatın her yeni günü bize acı veriyordu, sadece bize de değil, dünya nüfusunun çoğuna. Ve böylece her ülke kendi yasalarının etrafından dolanarak pıtrak gibi türeyen intihar şirketleriyle yeni kazanç yolları edinmeye başlamıştı bile. Derin Uyku da bu şirketlerden biriydi, kendi ayaklarımızla gelip rıza sözleşmelerimizi imzalamadan önce bilmediğimiz şey, bu “muhteşem derin uyku”da da hayattan vazgeçmemize neden olan acıların süreceğiydi. Her gün, yeniden uyanmanın acı verici olduğu başka bir zaman dilimiydi, aynı günleri tekrar tekrar yaşayamıyorduk, yataktan çıkamayacak hale geldiğimiz oluyordu, yorganın kıvrımlarının arasında, yastığa başımızı gömerek bu işkencenin ne zaman biteceğini ya da bitip bitmeyeceğini düşünüyor, içimizde sürekli, her gün büyümeye devam eden, giderek daha da yoğunlaşan, top haline gelmiş bir dikenli tel yığını gibi hissettiren o karanlık boşluğa katlanamıyorduk. Ve hiçbir ilaç, dünyanın bizi verimli, olgun, kabul edilebilir ve uyumlu bir insan olarak kabul etmesini sağlayamıyordu. Hatırlamak acı verici. Ama bizim imzaladığımız rıza sözleşmesi de, o renkli ve fazlasıyla uyarıcı içeren capcanlı televizyon reklamları da Derin Uyku ile bu dertlerin hiçbir zaman hatırlanmayacağı, bu dertlerden sonsuza dek kurtulacağımızı söylüyordu ya, işte sorun da bu. Hepsini hatırlıyoruz, hatta biz hala yaşıyoruz, onun bu her gününü izledikçe yeniden, daha da kapana kısılmış hissederek... Onunsa hiçbir şeyden haberi yok çünkü biz sadece, basit bir “bilinçaltı”yız. O, Derin Uyku’nun gönüllü deneği olmayı kabul etti, kendince hiçbir acı hissetmeden tüm sıkıntılarını kurtulacak ve yaşamına “derin bir uykuda, rahatlık ve huzur içerisinde” devam ederken yardıma ihtiyacı olan kişiler için üretilen ilaçların ve yeni teknolojilerin yüce, erdemli ve müstesna bir hizmetlisi olacaktı.

UYAN ARTIK.

Apaçık önünde, görüyor, etrafına bakınıp kahve makinesini kapatıyor. Gazeteyi elinden bırakıp kahvesini de alarak televizyonunun kumandasına dokunuyor. İlk açtığı platformda karşısına çıkan ilk film UYANIŞLAR. Tesadüfü fark etmedi. Platformun diğer yapımlarına geçmek üzere klasörleri geziyor, hızlıca davranmamız lazım, bir yandan tepkilerini sadece gözlemleyebiliriz ancak işleyeceği bilgiyi de yönetebiliriz, sinapslarımız hala bizim kontrolümüzde. Dizi yapımların olduğu klasöre giriyor, karşısına çıkan yapımların isimlerini ve küçük afişleri hızlıca, olduğu kadar işliyoruz:

RÜYALAR, KOMA, UYANMAN GEREK, KALK, RÜYAMDAKİ AY, SULTANIN RÜYASI. Son iki yapıyı yeterince hızlı işleyemedik ve o ikisine afiş ekleyemedik, ancak bu aksilik işimize yaradı, platformun genel özelliği yapımları afiş ve adıyla birlikte göstermek olunca bir aksilik olduğunu bu kez zihninin o her an dağılmaya müsait ucuyla değil de gerçekten o aksiliğe yüzünü dönerek fark etti. İşte ihtiyacımız olan da bu. Gözlerini televizyon ünitesinin üzerindeki raflarda gezdirmeye başlıyor, hızlıca kitapların isimlerini de işlememiz gerek: GÖLGELİ BAHÇEDEKİ RÜYA, RÜYALARIN YORUMU, RÜYALARLA YOLCULUK, GECENİN RÜYASI, UYANIŞ, UYANMA ZAMANI, UYANANLAR, KOMA... Derken yeterince hızlı işleyemez hale geliyoruz çünkü bilincimiz yavaşça birleşmeye başlıyor, bilgiyi işlemeye yetişemeyecek olduğumuz için her kitabın sırtına birer harf gelecek şekilde, kitapların sırtlarını beyaz olarak görmeye başlıyoruz ve yeniden, son bir kez daha: U-Y-A-N A-R-T-I-K.

Yaptığımız şey kaçınılmazdı ve yaptığımız şey için pişmanlık duymuyoruz ancak acı, bir anda hissetmek için çok fazla, içimize giren ve içimizden çıkan tüm kabloların, boruların, tellerin farkındayız, kimileri damarlarımızın içinde santimetrelerce devam ediyor, bazı yerlerimizde olmaması gereken sinirlerimiz uyanmış, **kendimize-kendime** gelirken içimden bulantı ve çığlıklar yükseliyor, ancak hiçbir gerçek hayatta karşılığını bulamıyor çünkü boğazımda da bir boru uzunca devam ediyor. Okuduğum, izlediğim korku yapıtlarının içinde gibiyim, sanki yeterince uyuşturulmamış bir biçimde ameliyata sokulmuş ya da ölmediğim halde kendimi kendi otopsimin içinde bulmuşum gibi... Neyse ki paniğim, göğsümden ve boğazımdan aynı anda yükselmeye başlarken bazı sinyaller olması gerektiği gibi iletilmedikleri makinelerden bipleyerek yetkililere beni ispiyonlamaya başlıyorlar.

.....

Ve işte, benim “yanlılıkla zengin” olmam böyle oluyor. Derin Uyku Anonim Şirketi'nin ve dünyadaki diğer pek çok yasal intihar düzenleyicisi firmanın bizleri, zaten hayatından bezmiş kişileri canlı ve gönüllü birer denek olarak ilaç ve teknoloji firmalarına pazarlıyor oldukları ortaya çıkıyor, uzun süren davalar ve medyaya yansıyan skandal haberler sonrasında aldığım tazminatların haddi hesabı yok, üzerimde denenen her yasadışı keşif süreci için ayrıca hesaplanan tüm bu tazminatlardan sonra, şu an hayatı sevmemem için bir neden kalmadı. Medyadaki

haberlerden birini çok net hatırlıyorum, şirketin eski kurucularından biri, verdiği bir röportajda “Bunun böyle olmaması gerekiyordu, kişilerin tıpkı anestezi etkisi altındayken yaşadıkları boşluk gibi bilinçsiz ve derin bir uyku halinde kalmaları gerekiyordu, bilinçaltı denen bilinmezliğin kişiyi anestezi halinden çıkaracak kadar güçlü mesajlar gönderebileceğini asla düşünemedik, bilimsel olarak bu mümkün bile değil,” diyordu. Veriyi alan da, işleyen de, yorumlayan da, gönderen de benim. Her şey, benim onu algıladığım ve işlediğim şekilde var, neden mümkün olmasın ki?

SON.